

Hylde Sims, a Summerhill-regény írójének levele az Egyesületünkhöz,

március 3, 2013

melyben ír Summerhill jelenlegi helyzetéről saját hazájában, és arról, mit gondol a mai oktatási rendszerről

2013. február végén emailben megkerestem Hylde Simst, egykori summerhilli diákot, írónt, hogy adjon engedélyt számunkra, hogy honlapunkra kitehessük Summerhill-regényének néhány fejezetét. Már aznap kaptam választ:

„Kedves Zsuzsanna!

Köszönöm, hogy kapcsolatba léptél velem. Nagyon örülök neki, ha kiteszitek a könyvemet (Inspecting the Island) a honlapotokra, és örömmel tölt el az a gondolat is, hogy lefordítottad.

Nagyon örvendetes az is, hogy szervezetetek megszületett. A brit pedagógiai körökben csekély az érdeklődés Sumerhill iránt, bár az iskola továbbra is töretlenül működik. Ott voltam a 90. évfordulóján 2011-ben, és le voltam nyűgözve, hogy mennyire jó manapság is.

Emlékszem, hogy az 1990-es években részt vettem egy demokratikus nevelésről szóló nemzetközi konferencián Oxfordban, és ott hosszan beszélgettem egy nagyon érdekes magyar férfival, Attilával (a vezetéknevére nem emlékszem), és az volt a benyomásom, hogy akkortájt kifejezett érdeklődés mutatkozott az alternatív oktatás iránt Magyarországon. Talán

Attila is a ti szervezetetek tagja?

Van itt egy-két magyar kapcsolatom, akiket érdekelne a honlap. Kérlek, írd meg, hogy megy a munka és maradjunk kapcsolatban.

A legjobbakat kívánom,

Hylida”

Majd egy következő levelében ezt írta:

„Igen, nagyon lelombozó, hogy Nagy Britannia ennyire semmibe veszi Summerhillt mostanában. A koalíciós kormányunk (ahol a konzervatívok kezében van az irányítás) „Gove”-val, a jelenlegi oktatási miniszterrel inkább hátráltatja a rendszer fejlődését. Ismered a mondást: senki sem lehet próféta a saját hazájában, és én úgy érzem, ez kicsit igaz Neillre is. De ha történelmi szempontból nézünk a brit oktatási rendszerre, nem valami szép képet látunk: verés, elzárás, kirekesztés – mindezt pedig a mi „állami” iskoláinkról mintázták, ami valójában persze tudjuk, az elit magániskolák voltak. Ezek mind azt a célt tűzték ki céljukul, hogy az embereket arra tanítsák meg, hogyan parancsolgassanak, és hogyan engedelmeskedjenek a parancsoknak. És nem is olyan régen, mindezt sadista eszközökkel próbálták elérni. Persze, ehhez képest már javult a helyzet, de nem hiszem, hogy az alapelv bármit is változott volna. És be kell látnunk, hogy amíg a gyerekek nem részesülnek rendes demokratikus nevelésben, a társadalmi hozzáállás nem is fog megváltozni.

Sok szerencsét mindahhoz, amit csináltok.

Szeretettel,

Hylida”

2013-03-01

lefordította és közzétette: Miskolczi Zsuzsanna

Kapcsolódó oldalak:

- Könyvrészletk Hylde Sims: *Inspecting the Island* című regényéből: Bevezető és Neill Summerhillről
- David Gribble: Summerhill

A szerzőről: Hylde Sims 1942 és '47 között volt Summerhill diákja, abban az időben, amikor az iskolát a második világháború miatt Walesbe evakuálták, mivel a leistoni épületet katonai célokra használták fel. Erről az időszakról és még sok minden másról hosszabban emlékezik David Gribble *Real Education* c. kötetének Summerhill-fejezetében.

Summerhill után Hylde művészeteket tanult, majd 1973-ban megalapította egy másik ex-Summerhilllivel, Freer Spreckleyvel a Summerhilli önkormányzati rendszer mintájára, a Lifespan közösséget, mely egy kommunához vagy ökofaluhoz hasonlítható, ahova lelki gyógyulást keresve találnak el az emberek. Két évig élt itt lányával, majd Londonban vállalt tanítói állásokat.

Költészettel is foglalkozik. 2009-ben kiadták a *Reaching Peckham* c. 40 darabból álló álló elbeszélő költeményét, melyben közreműködött két volt-Summerhilli diák is: a zeneszerző Warabe Tatekoji, és a keverőpult-tervező Lucien Croft, és egy volt Summerhilli tanár is, Sarah Barton. Ezen kívül énekesként is szép karriert futott be.

A 2000-ben kiadásra került *Inspecting the Island* (Tanfelügyelő a szigeten) c. regényét egyfajta visszavágónak szánta William Golding *A legyek ura* c. regényére, mivel Summerhillt gyakran érte/éri az a vád, hogy az egyfajta Legyek Ura-sziget, ahol a gyerekek szabadon „felfalhatják egymást”. A regény a „The Summerhill novel” (A Summerhill-regény) alcímet viseli.

Magáról így vall Hussein Lucas *After Summerhill* c. kötetében: „Én úgy érzem, Summerhill a megmentőm volt. Könnyen egy elviselhetetlen és még előítéletesebb perszónává válhattam volna, mint, ami vagyok, ha hagyományos lányiskolába járok. El

tudom képzelni, hogy egy olyan igazi karót nyelt tanítónővé váltam volna. De Summerhillben kitanulja az ember a humort és spontaneitást.”